

นสพ. 66.7 ล้านหัว

ครับ ประชากรไทยมี 66.7 ล้านคน (ตามประมาณการของ CIA ที่ <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/th.html> สำหรับ ค.ศ. 2554 คือ..แบบว่า..หากจากเว็บไทยไม่เจออะครับ)

สมัยที่มนุษย์ยังอยู่ในถ้ำ ยังไม่มีภาษาพูดก็อาศัยภาษาใบ้ใช้ทำทางเพื่อสื่อสารกันเหมือนผึ้งที่เดินเพื่อบอกแหล่งน้ำหวาน เมื่อมีภาษาพูดการสื่อสารในหมู่ผู้คนก็สะดวกขึ้น แต่การกระจายข่าวสารและเรื่องราวต้องอาศัยปากต่อปาก อาศัยการเล่าเรื่องรอบกองไฟหรือคนพจนรที่ท่องไปตามชุมชนเป็นผู้กระจายข่าว โอกาสคิดเขียนสูญหายไปก็มีสูง ต่อมาเมื่อมนุษย์ประดิษฐ์ภาษาเขียนขึ้นมาได้ก็เริ่มมีหนังสือตำราเอกสารประวัติศาสตร์ที่บันทึกความรู้และเหตุการณ์เอาไว้ได้เป็นระยะเวลานาน ใช้ถ่ายทอดได้ในวงที่กว้างขึ้น ไม่ต้องคอยเล่าซ้ำ

หนังสือในสมัยแรกต้องสำเนาโดยการคัดลอกด้วยมืออย่างยากลำบากใช้คนที่ "รำเรียน" มาซึ่งส่วนมากคือชนชั้นปกครองหรือนักบวช ทำให้ความรู้ความคิดความอ่านตกอยู่ในมือผู้ครองเขตแคว้น เป็นผู้กำหนด ผู้บันทึกประวัติศาสตร์ "ความรู้" และ "ประวัติศาสตร์" และควบคุมการกระจายของความรู้ ต่อมาเมื่อมีการประดิษฐ์แท่นพิมพ์ การสำเนาสิ่งพิมพ์ก็ทำได้โดยสะดวกเขียนคนเดียวจะเอาที่ซุกก็ได้ จะแจกให้ทั่วแคว้นก็อยู่ที่มีหมึก มีกระดาษ มีแรง มีไม้กระจายส่งแคว้น

ผลที่ปฏิวัติการเมืองการปกครองก็รับเพราะคนชั้นแรงงานเริ่มรู้ว่าโดนกดขี่โดนเอาเปรียบ

แม้สื่อแบบการพิมพ์จะพัฒนาไปมากจนเกิดสื่อสมัยใหม่เป็นโทรทัศน์วิทยุ เป็นนสพ. ทว่าเหล่านี้ก็ยังตกอยู่ในมือคนกลุ่มน้อยที่กุมอำนาจ คุณสื่อ มีสัมปทานผูกขาด ทั้งสำนักพิมพ์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ ดาวเทียม มือถือ แต่เมื่อเทคโนโลยีพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ความสามารถในการแสดงออกของผู้คนก็เพิ่มตามด้วย มีโปรแกรมช่วยงานเอกสารทำให้ไม่ต้องง้อโรงพิมพ์มาเรียงอักษรให้ มีกล้องปัญญาอ่อนให้ถ่ายรูปและหนังของเหตุการณ์ต่างๆ ได้ ไม่ต้องไปรอนักข่าว มีมือถือทำให้งานสภาพการจราจรไปจนถึงสภาพการจราจรได้ทันที่

เหล่านี้ยังติดขัดอยู่ก็เพราะมีช่องทางการกระจาย "ข่าวสาร" และ "สิ่งพิมพ์" ที่จำกัด ต้องโทรไปจส. ร้อยหรือไปลงเดลินิวส์เป็นต้น แต่เมื่อเน็ตแพร่หลายมากขึ้น เอกสาร บทความ ข่าวสาร รูป หน้า เมื่อ "ผลิต" ขึ้นแล้วก็ "ตีพิมพ์" ออกสู่สาธารณะในวงกว้างได้ทันที ไม่ต้องเข้าแถวรอบรรณาธิการมาตรวจ จะเป็นหนุ่มสาว แก่ชรา เด็กวัยละอ่อน อนุบาล ต่างสามารถสร้างและแจกจ่ายข้อมูลข่าวสารเหล่านี้ได้ด้วยตัวเองโดยถ้วนหน้า

ทุกคนเป็นสำนักพิมพ์ เป็นสำนักข่าวในตัวเองได้เลย

ไทยมีหกลีบหกจุดเจ็ดล้านคน ถ้ามีเน็ตมีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนดีๆ กันทุกคน ก็เท่ากับมีหนังสือพิมพ์หกลีบหกจุดเจ็ดล้านหัวนั่นเอง แบบนี้ประเทศไหนๆ ก็ไม่ชอบหรอกครับ ปกครองยาก

แต่เทคโนโลยีของประชาชนแบบนี้ห้ามกันไม่ได้ ดังนั้นการปกครองโดยการเลือกตั้งทุกสี่ปีตามระบอบประชาธิปไตย ไม่ใช่สาระสำคัญของการปกครองระบอบนี้ไปแล้ว ประชาชนเขา "ออกเสียง" กันอยู่ทุกวันผ่านเครือข่ายสังคมยุคใหม่ อยู่ที่รัฐจะปกครองบ้านเมืองภายใต้อิสระแห่งการตีพิมพ์อันมหากาฬนี้ได้อย่างไร

หลายคนอาจถามว่าถ้าเลือกตั้งไม่สำคัญแล้วอย่างนี้จะยังเป็นประชาธิปไตยอีกหรือ คำตอบคือนี้ก็ยังเป็นประชาธิปไตย เพราะไม่ต้องมี "ผู้แทน" ปวงชน ประชาชนเขาออกความคิดเห็นได้เองครับ

จะปกครองผู้คนยุคใหม่เหล่านี้ได้ที่แน่ๆ คือไม่ใช่ด้วยการเซ็นเซอร์ แต่เป็นการให้การศึกษาว่าเมื่อทุกคนมีอำนาจในการแสดงความคิดเห็นในวงกว้างอย่าง facebook หรือ twitter แล้ว สิทธิและเสรีภาพนี้ย่อมต้องมีความรับผิดชอบควบคู่กันไป ด้วย พลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ของปวงชนนั้นต้องใช้อย่างระมัดระวัง ทั้งตัวเองไม่เพื่อเจือต่อเสียด (ตามคำพระ) และคอยสอดส่องดูแลไม่ให้ใครมาเพื่อเจือต่อเสียดในเน็ตด้วย

ไม่ปกครองตนเองให้ดี อีกหน่อยคนอื่นก็จะมาปกครองให้เองแหละครับ